

Greek pride πότε; (Νίκη Αποστολοπούλου)

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

Η είδηση για την βεβήλωση της Ελληνικής μας σημαίας από την πρόσφατη εκδήλωση του “Athens Gay Pride“ με βρήκε σε μια ξένη χώρα, όπου σπουδάζω για λίγο καιρό. Με βρήκε σε μία χώρα, στην οποία, σχεδόν καθημερινά, καλούμαι να διαψεύδω τις δυσφημίσεις που διαδίδονται για την πατρίδα μας και να υπομένω κακόβουλα σχόλια που λαμβάνω, όταν λέω πως είμαι Ελληνίδα. Γυρίζω τη ματιά μου πίσω, σε όσα άφησα, για να πάρω δύναμη και βλέπω την πατρίδα μου να χάνεται. Χιλιάδες σκέψεις ανά δευτερόλεπτο ανακατεύονται στο μυαλό μου. Διχάζομαι. Θυμώνω. Θέλω να τρέξω να τη σώσω, αλλά ταυτόχρονα θέλω να την αφήσω να βουλιάξει και να μην ξαναγυρίσω πίσω... Τίποτα από τα δύο δεν μπορώ να κάνω όμως. Διότι, από τη μία, η Ελλάδα δεν δείχνει να θέλει να σωθεί, ωστόσο, από την άλλη μπορώ να διακρίνω μερικούς ανθρώπους που συμμερίζονται την αγωνία μου. Απευθύνομαι, λοιπόν, σε αυτούς. Σε εμάς, που δεν θεωρούμε την παραποίηση της σημαίας ένα γεγονός ελάσσονος σημασίας, αλλά κατανοούμε το βάθος της ηθικής κατάπτωσης που κρύβεται από πίσω.

Αντικρίζοντας την εν λόγω εικόνα, για μια στιγμή αναρωτήθηκα πώς φέραμε εδώ την Ελλάδα μας. Η απάντηση ξετυλίχθηκε από τη σκέψη μου πολύ γρήγορα: επιζητούμε μόνο ότι ευφραίνει το σώμα μας και χλευάζουμε τις αξίες που ανυψώνουν την ψυχή μας. Με το λαϊκιστικό σύνθημα “Θέμα Παιδείας» και με την καταστροφή μια σημαίας ενδοξότερης όλων, εκβιάζεται και απαιτείται ο σεβασμός μας από μια μειοψηφία ανθρώπων που δεν σέβονται ούτε τον ίδιο τους τον εαυτό. Ο σεβασμός κερδίζεται, δεν χαρίζεται, και μάλιστα με σιωπηρή αποδοχή. Αν δεν τιμούμε τη χώρα που μας γέννησε και μας τροφοδότησε με τόσα ιδανικά, πώς ζητούμε αυτή να μας σεβαστεί. Θέμα παιδείας είναι ο σεβασμός από και προς όλους. Κανένας φορέας, ομάδα ή άτομο δεν έχει δικαίωμα να αμαυρώνει ένα σύμβολο που φέρει τόσο βαριά ιστορία, αίμα και Θεό, στο όνομα μιας ιδεοληψίας. Είτε πρόκειται για τους υποστηρικτές του Gay Pride είτε για τους υποστηρικτές των αντιεξουσιαστικών ιδεολογιών, οι οποίοι έκαψαν την ελληνική σημαία τον περασμένο Νοέμβριο, προς τιμήν (!) των φοιτητών που αντιστάθηκαν στη Χούντα.

Σήμερα πολλοί θέλουν να θεωρούμε τα ιερά και τα όσια του Έθνους μας ως στερεότυπα και δεσμά. Όμως, η χώρα μας είμαστε εμείς. Την Ιστορία της την κουβαλά ο καθένας μέσα του και την μοιράζεται νοερά με τους συμπατριώτες του. Αν την γκρεμίσουμε, θα είναι αβάσταχτο το βάρος των επιπτώσεων και δεν θα βρίσκουμε καταφύγιο πουθενά, όσα μίλια μακριά της κι αν τρέξουμε. Ένα δέντρο, χωρίς ρίζες πεθαίνει υποφέροντας, διψασμένο για ζωή, διψασμένο για το νερό που το πότιζε η γη του. Κι ένα νεκρό δέντρο μόνο για καυσόξυλα είναι χρήσιμο, μόνο

στάχτη μπορεί να γίνει.

Μοιάζει σαν να νομίζουμε ο τόπος μας είναι δεσμός. Αλλά πατρίδα-κι όσα εκείνη πρεσβεύει- σημαίνει μητέρα, παρηγοριά, θεμέλιο, ενότητα. Οποιαδήποτε δεσμά νιώθουμε να μας πνίγουν είναι αυτά των λογισμών μας. Εμείς δένουμε την ψυχή μας με τα πάθη μας. Έτσι, χάνουμε τον εαυτό μας, χάνουμε τους γύρω μας και μεταμορφωνόμαστε σε ανδρείκελα των παθών μας, χωρίς βούληση, χωρίς παιδεία, χωρίς αγάπη. Αγάπη δεν θα βρούμε στον χορό που στήνουν οι αμαρτίες μας. Αγάπη είναι ο Θεός και η πίστη σε Εκείνον. Αγάπη είναι να βλέπουμε τον Θεό μέσα στα πρόσωπα των ανθρώπων και αγαπώντας Εκείνον να αγαπάμε κι αυτούς. Αγάπη είναι η θυσία του εγωισμού στα χέρια της Ταπείνωσης. Όταν φωνάζουμε οργισμένοι στους ανθρώπους ότι είναι δικαίωμά μας τα πάθη μας, δεν αγαπάμε. Υποφέρουμε. Είμαστε χαμένοι και αυτό το χάος δεν έχει τέλος. Αν αισθανόμασταν την αγάπη του Θεού, αν είχαμε μάτια ανοιχτά και καθαρή καρδιά, τότε αυτή η ταλαιπωρημένη πατρίδα θα είχε ελπίδα σωτηρίας από τα πολλαπλά δεσμά της.

Δυστυχώς εμείς επιμένουμε να χανόμαστε στους λογισμούς μας. Χανόμαστε μεταξύ μας, χανόμαστε από την πραγματική υπερηφάνεια και αξιοπρέπεια, χανόμαστε από την ίδια μας τη φύση. Αποζητάμε την γαλήνη, ξεριζώνοντας ό,τι έχει απομείνει από την ψυχή μας κι ό,τι έχει απομείνει από ένα κουρασμένο από τις πολλές αμαρτίες σώμα και δινόμαστε ολοκληρωτικά στον άπληστο και αχόρταγο Αιώνιο Εχθρό του ανθρώπου, χωρίς να το σκεφτούμε δεύτερη φορά. Η ψυχή φτιάχτηκε για να υμνεί αιώνια το Θεό και να αγιάζει το σώμα, μέχρι και αφού συναντήσει το Δημιουργό της.

Η Ελλάδα μας πάντα είχε τρία ιδανικά να την στυλώνουν: τον Θεό, τον πατριωτισμό και την οικογένεια. Και τώρα παλεύει να τα εξαφανίσει με αθέμιτα μέσα, με δήθεν δικαιώματα ελευθερίας. Αυτή η κατάσταση, όμως, δεν αντιμετωπίζεται με μίσος, σε καμία περίπτωση. Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα, κι αυτοί που διεκδικούν τα παράλογα φωνάζοντας, και αυτοί που σιωπούν καταθλιμμένοι, χρειάζονται λύτρωση και αγάπη Χριστού. Όχι επίθεση στην επίθεσή τους. Με ακεραιότητα, απλότητα, δύναμη, προσευχή και πίστη αντιμετωπίζεται. Οι Άγιοί μας, έδειχναν και δείχνουν το δρόμο προς την πραγματική ευτυχία. Με τις πρεσβείες και το παράδειγμά τους, ας προσπαθήσουμε να συνεφέρουμε αυτήν την πατρίδα και να την κάνουμε πάλι το ενδοξότερο και αγιότερο Έθνος.